

**En midsommarnatt i Dalarne. :
Dram.idyll med sång i 1 akt. Fritt
bearb. eft...**

Bögh, Erik

81 F a z Teatern, Svenska. 46. 1854.

Svenska Theatern.

N:o 46.

THEATERSTYCKEN

AF

SVENSKA FÖRFATTARE.

EN MIDSOMMARNATT

I

DALARNE.

STOCKHOLM.

PÅ ALBERT BONNIERS FÖRLAG.

Pris: 16 sk. h:ko.

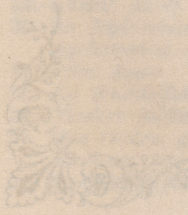
EN MIDSONMÄRZATT

SVENSKA FÖRFATTARE

EN MIDSONMÄRZATT

BEKÄNT

STOCKHOLM.

EN

MIDSOMMARNATT I DALARNE.

Dramatisk Idyll med Sång

i

En Akt.

Fritt bearbetad efter ERIK BÖGHS

"HULDREBAKKEN".

STOCKHOLM.

ALBERT BONNIERS FÖRLAG.

PERSONERNE:

<i>Matts,</i>	}	Bondfolk.
<i>Britta, hans Dotter,</i>		
<i>Göran,</i>		
<i>Håkan,</i>		
<i>Lisa,</i>		
<i>Karin,</i>	}	Resande.
<i>Axel, Baron,</i>		
<i>Carl, Målare,</i>		
<i>Gustaf, Possessionat,</i>		
<i>Dalkarlar och Kullor.</i>		

Händelsen föregår i Dalarne.

(Theatern föreställer en bergstrakt. I bakgrunden en bergsklyfta tvärs öfver scenen. Till höger taket af en förfallen vattengvarn; något öfver bergsklyftan, och bakom denna en gångstig. För öfrigt klippor och granskog på begge sidor.)

FÖRSTA SCENEN.

DALKARLAR och KULLOR dansa en ringdans. Midt i ringen dansar LISA med en DAL-GOSSE. HÅKAN är äfven med i ringen.

Sång № 1.

(Chor af de dansande.)

Och gossens sorg, den har nu försvunnit,
sin aldrakäraste han har funnit.

Skogen klädt sig i sin gröna skrud,
för att hälsa på den sköna brud.

Gamla och unga
för bruden och dess brudgum sjunga.

Och allesamman
nu dansa om med lust och gamman.

(Gossen som dansat med Lisa, går ut från ringen till sidan af scenen. Gossarne dansa i ring kring Lisa. Lisa väljer Håkan bland gossarna i ringen, och dansen fortsättes som förut.)

Lisa.

Jag gick i ängen, jag gick i skogen,
 jag sökte länge, jag sökte trogen,
 jag sökte fjerran, och jag sökte när,
 jag sökte vännen som jag har så kär!

Gossarna.

Och hör du jungfru, så fin och fager,
 se här är vännen, som helst du tager,
 se vännen här, som med sång och dans
 vill jubla för brudens bröllopskrans.

Chor.

Och jungfruns sorg, den har nu försvunnit,
 sin aldrakäraste hon har funnit.
 Skogen klädt sig i sin gröna skrud,
 för att hälsa på den sköna brud.
 Gamla och unga
 för bruden och dess brudgum sjunga,
 och allesamman
 nu dansa om med lust och gamman.

Håkan (*går ut från ringen, dansen upphör*).
 Se så ja — nu kan det vara nog för den här gången.
 Den här ringdansen blir mycket för lång och tråkig
 till slut.

Lisa. Jaha, Håkan spelman! Du tycker väl så
 du, och det kan gerna, som du säger, vara på tiden
 att sluta med denna dansen. Du har nog haft bra tråkigt
 hela qvällen, eller hvad säger du sjelf du?

Håkan. Nej, hvarför det?

Lisa. Joo, du Håkan, jag vet nog att du inte
 här har din hjertans kär, och då har man ju aldrig
 roligt.

Håkan. Hvem menar du, Lisa?

Lisa. Jaså, du frågar mig hvad hon heter — tror du inte jag vet hvad alla andra vet — att det är lilla — ja ja — jag har föresatt mig att hålla efter dig i qväll — om till exempel den första bokstafven vore B.

Håkan. Nå än se'n, Lisa!

Lisa. Och den andra r.

Håkan. Brrr — det blir ju ingenting af det der.

Lisa. Nå, men om jag säger *Britta* då, blir det inte något af det heller?

Håkan (*hoppas*). Ack, Lisa!

Lisa. Jaja, Håkan, jag visste nog det, jag; du blir glad, så snart jag nämner henne, men jag vill råda dig att vara lite försigtigare och inte så häftig med din kärlek. Du kommer väl ihåg, då du sist spelade till dans der hemma, hur du helt och hållet förlorade vettet, så snart hon syntes i dörren. Då kunde du hvarken höra eller se, utan spelade opp åt väggarne så vildt och galet, att alla trodde att sjelfva Necken fått fatt i stråken.

Håkan. Lisa! Nämn inte Necken här på detta ställe, kom ihåg att vi ha forsen här straxt bredvid, och du vet att *han dernere* icke tål något gyckel. Det är ju i qväll Midsommarafton och till på köpet en Thorsdagsqväll och kom dessutom ihåg att vi stå vid — (*ser sig omkring*) trollberget.

Lisa. Ja, du har rätt, Håkan, men om jag lät skrämma mig af Necken, så kunde jag snart glömma det andra jag har att säga dig. Stackars Håkan! Jag kunde nog också skrämma dig igen, om jag bara ville.

Håkan. Nej, lilla Lisa, det låter sig inte göra.

Lisa. Kanhända, Håkan! — Låt mig nu bara se hur lugnt du kan höra på hvad jag har att säga dig.

(Med tonvigt) I dag har Göran kommit hem från Stockholm.

Håkan (*orolig*). Göran! — Göran! — Söta Lisa, säg mig hvem har sagt dig det?

Lisa. Det har Britta.

Håkan. Britta?

Lisa. Ja, just hon; tag dig väl i akt Håkan! Och jag får säga dig att jag tror att Britta är i större fara för Göran än för sjelfva Necken.

Håkan. Nå, så säg mig då — —

Lisa. Ja, om du bara vill tåla dig och ge mig tid, — men om jag nu talar om något nytt för dig, så blef du genast virrig och spelar opp åt väggarne hela qvällen. Låt oss nu bara först få en polska, sedan skall jag nog tala om allt för dig.

Håkan (*tager henne i händerna*). Men söta Lisa — —

Lisa (*för honom från sig*). Se så, Håkan, tag nu bara din fiol.

Håkan. Men söta, lilla, rara, välsignade Lisa!

Lisa (*hotar honom med fingret*). Håkan! gör bara hvad jag säger dig. Du vet att om lilla söta Lisa blir ond, så får du inte veta ett enda ord.

Håkan. Jag skall väl lyda dig. (*Går till bergsfoten och hemtar sin der liggande fiol.*) Nå, raska gossar och flickor, nu skall ni få er en äkta svensk svängom!

(*Dalpolska.*)

Lisa. Men här är så tråkigt här, låt oss gå ned på slätten.

Alla. Ja, till slätten.

(Håkan spelar en polska; de öfrige ta hvarandra i handen och dansa ut till höger. Musiken aftager, allt efter som de aflägsna sig, till dess den slutligen upphör, men öfvergår genast till följande sång.)

ANDRA SCENEN.

AXEL, CARL och GUSTAF resklädde. CARL bär ett stort svart skägg, halmhatt, utslagen skjortkrage, röd blus samt på ryggen en väska för botaniska samlingar.

AXEL är klädd som jägare. GUSTAF har ljusa sommarkläder, turnister och resväska.)

Sång N° 2. (Trio.)

Hur herrligt att vandra från kust och till kust
och söka det sköna med svärmande lust;
att lära sig älska den leende världen
och samla blott vänliga minnen på färden.

Men synes oss stundom vår vandring för lång,
dess mödor för många — vi höja en sång,
och lätt som en vårsky för världen då rymmer
hvar tanke på möda, hvart litet bekymmer.

Carl.

I oss rinner vandrande riddares blod,
som de, vi på äfventyr draga med mod.
Hvart fjell är en thron, som vi stolte bestiga,
och dalarnes blommor oss hälsa och niga.

Vi trängt genom skogarnes tätaste snår,
på vägar, der skogsfrun befallande går;
Vi hvilat i nattliga stunder vid bäcken
och vexlat vemodiga sånger med Necken.

Axel.

Men hvilan ej länge kan fängsla vår själ:
Vår lösen är »framåt», vår helsning »farväl»!

Trio.

»Hur herrligt» etc. etc.

Axel. Hvad är det jag ser! (*Ser sig omkring.*)
Detta ställe — är det en dröm — eller har jag varit här förr en gång? Denna qvarn — denna bergsklyfta — och gångstigen — dessa buskar, vid stranden af forssen. Detta allt har jag bestämdt sett en gång förr.

Gustaf. Märkvärdigt nog! jag tycker detsamma!

Axel. Ja — — nu förstår jag hela sammanhanget. Vi ha begge haft samma utsigt inom fyra väggar. Det var i vintras hos Carl, i hans atelier.

Gustaf. Ah! riktigt! — Det var ju den taflan som kungen köpte! Då är utan tvifvel detta berg Trollberget?

Carl. Alldeles! och i qväll, midsommarafton, är det ju den rätta tiden för att besöka detta vidunderliga ställe.

Gustaf. Då kan man kanske här bli förtrollad?

Carl. Nej! Men om du har lust att veta dina framtidsöden, så behöfver du blott vid midnattstiden gå upp på berget och lägga dig att sofva. Och om du har tro som ett senapskorn, så får du straxt se en vacker mö i drömmen. Hon närmar sig med ömma, oskuldsfulla blickar och det är denna mö, som ödet har bestämt för dig, min vän.

Gustaf. En vacker mö?

Carl. Ja, eller också kunde der måhända komma en väl konditionerad enka. Man kan inte så noga veta. Som sagdt är: hon blir den som ödets dunkla makter ha bestämt till din följeslagerska genom lifvet. Du vet ju att alla äktenskap beslutas i himlen?

Axel. I himlen! Nå det är ändå en tröst! helst för mig, som säkert kommer att här på jorden dö som gammal ungarl.

Carl. Vi stanna således qvar här?

Gustaf. Jaha! Jag röstar för att bli här!

Carl. Tyst, min kära Gustaf — du vet ju att adeln alltid och först tar ordet ur mun på oss ofrälse. (*Till Axel*) Alltså herr Baron! Hvad säger ni?

Axel. Ingenting alls.

Carl. Se så — är det nu så dags igen? Nu står du bestämdt med tankarne fästade på din lilla Karin.

Axel. Låt nu den stackars Karin vara i fred. Hon är längesedan glömd.

Gustaf. Karin! — Det är nu bestämdt tolfte gången som Carl nämner henne. Säg mig, bästa Axel, hvem är då denna märkvärdiga flicka?

Axel. Det skall jag straxt säga dig. Det är en vacker flicka här ifrån Dalarne, som i sin barndom kom ner till Stockholm, der min gamla tant tog henne till sig, nästan som eget barn. Först lekte vi tillsammans, men denna lek blef snart allvar. Hon växte upp — blef stor och vacker.

Carl. Helt säkert — och hennes vackra ögon, med mera, gjorde slutligen en sådan verkan på vår Axel, att han beslöt att göra henne till sin friherrinna, till stor harm för släkten. Men ödet hade annorlunda beslutat. En herrlig morgon var den vackra Karin helt sonika försvunnen. Onda tungor påstodo att en rik Ryss hade enleverat henne.

Axel. Ja — så säger man — det är ju bra hårdt, men, som ni ser, så finner jag mig i mitt öde, och dermed är den historien förbi.

Carl. Nej, bästa Axel, det skall du inte inbilla oss. Om den vore förbi, så blef du hemma. Men du kan icke glömma din lilla Karin, och derföre har du öfverenskommit med Gustaf att resa bort — ja kanske till verdens ända.

Axel. Nej, blott till Rom.

Carl. Jaså, men du känner ju ordspråket — först borde du likväl lära känna vårt eget stolta och sköna land. Jag reste också bort. Jag såg Salernos stränder, Valencia, Bosforen och Rhen, och dock försäkrar jag dig, att du inte i hela vida världen finner så mycket skönt, herrligt och inbjudande, som här bakom klipporna i vår gamla Nord. Jag är målare, och du kan lita på hvad jag säger.

Axel. Jag tror dig! och man hör nog äfven att du var Svensk innan du blef målare. Men kom ihog, — i Rom vänta vi ej att få se något *skönare*, utan blott ett *annat* land.

Gustaf. Ja, det är också min mening. Här ha' ni nu flackat omkring öfver åtta dagars tid, för att söka äfventyr, och vi ha icke mött så mycket som en enda liten björnunge, och så går jag här och släpar på den här (*visar väskan*) tunga resväskan, som innehåller nästan bara mynt, och som verkligen börjar bli något tung i längden. Om jag ändå haft den lyckan att stöta på en enda äkta, svart, knifbeväpnad bandit, så hade jag kanhända blifvit qvitt denna börda.

Carl. Är det inte för annat, som du vill göra en Romresa? Jag försäkrar dig att jag skall mycket lätt ställa om att du kan bli plundrad här i Sverige.

Gustaf. På hvad sätt då, om jag får fråga?

Carl. Det vet jag inte nu för tillfället, men det finns råd för allt. — Kom blott ihog, om så sker, att det är din egen önskan. Nu gäller det blott att spara vår kära herr Baron den långa vägen till Rom.

Axel. Jag fruktar att det icke lyckas.

Carl. Hvem vet? Kanhända när jag rätt börjar att söka efter här i Dalarne, så finner jag en liten Karin af den gamla, rätta sorten. Jag menar inte en, som låter enlevera sig hvarken af Ryssar eller Turkar, eller sjelf löper sin väg, utan en sådan »liten Karin, som tjente uppå kungens gård, och lyste som en stjerna bland alla tärnor små.» —

Axel. Det besväret kan du gerna spara dig. — Den Karin jag menar var nog för mig.

Carl (ser upp på berget). Se der! (*Britta synes komma öfver bergen.*) Der kommer ju en vac-ker flicka! pass på — kanske det är en »stjerna bland alla tärnor små.» (*De draga sig åt sidan och söka att dölja sig.*)

TREDJE SCENEN.

DE FÖRRA. BRITTA.

Sång № 3.

Britta.

Jag är så glad, så glad, så innerligen glad!
Tralalalalala! Jag vet nog öfver hvad.

Ingen mig kunde vakta.

Sakta

Jag hit mig smög —

Låto dem nu allihopa

Ropa,

Pytt! — fogeln flög!

Den, som jag söker, finner jag häroppe!
Tralalalalala!

Jag är så glad, så glad, så innerligen glad!
Göran, vänner min, kom hem från Stockholms stad.

Snart skall jag nu med ära

bära

Min bröllopskrans,

Far min gilla skall båda,

skåda

min bröllopsdans.

Snart skall jag famna den mitt hjerta önskar —

Tralalalalala! —

Carl (*till Axel*). Är hon inte bra vacker? Axel, hjälp mig nu att här begå ett litet snatteri. Gå fram och kvarhåll den lilla, muntra flickan — bara några minuter, så att jag må kunna få en lätt konturteckning af hennes älskvärda drag. (*Upptager papper och börjar teckna.*)

Britta (*får se en skymt af Carl*). Der står han visst på lur. Tittitt! Jag ser dig nog, din skälm!

Carl. Tittitt!

Britta. Nå så kom då fram Göran, skynda dig! — det är ju din Britta, som väntar på dig.

Carl (*till Axel*). Skynda dig Axel, annars skämmar du bort alltsammans.

Axel (*går fram*). Jaså, det är du, min lilla vackra Britta! —

Britta. Usch! Det är ju inte du, vet jag.

Axel. Är det inte jag? Jag tror knappt det kan vara någon annan. Se bara riktigt på mig!

Britta. Ack nej! (*vill gå*). Usch!

Axel. Men hvarföre vill du då gå din väg? Du ser ju att jag är en from och ärlig vandringsman. — Jag kom hit upp bland bergen och emedan jag var trött, valde jag denna vackra plan till hviloplats. Jag hörde din ljulva sång, men rörde mig ej ur stället förrän du ropade på mig. Då tänkte jag: hvad vill hon mig, och nu är jag här. Nå — ser jag då så farlig ut?

Britta. Åh nej! Du ser temligen folkliker ut! —

Axel. Jag tackar!

Britta. Ja, tacka du Gud att du ser sådan ut.

Axel. Det gör jag ock, men när man vid första ögonkastet skrämmar en ung flicka, så måste man antingen se bra ut eller ock likna en röfvare. Säg mig, min lilla Britta, hvem trodde du mig vara; kanhända en röfvare?

Britta. Nej! Vi ha inga röfvare här i Dalarne som skrämra oss, om jag inte vill räkna björnarne för röfvare; men på ditt målföre kan jag märka, att hvad du än må vara, så någon björn är du ändå inte.

Axel. Du trodde kanhända först att jag var ett spöke? (*skrattar.*)

Britta. Ja, ja — skratta inte åt det du, ty du skall veta att här bland bergen går det underligt till vid midnattstiden. Det händer mycket ofta att man får böra både sång och musik från stranden, vid forsen, och här finnes många som säga att gubben sjelf plär komma fram der borta.

Axel. Nu börjar jag förstå dig — du menar —

Britta. Ja, jag menar att när jag först såg dig komma fram, så trodde jag bestämdt att du var *handernere*.

Axel. Hvem?

Britta (*ser sig ängsligt omkring*). Kors, hvad du är dum! Necken! vet jag.

Axel (*med förställning*). Necken? Hvad är det för något?

Britta. Den vilda strömkarlen.

Axel. Det är för mig obegripligt.

Britta. Kan det vara möjligt? Har du ingen kristendom? Är du människa du? Känner du inte Necken? Man har sagt mig att det är en besynnerlig och fridlös ande, som har sin svala koja der nere i forsens djupa böljor, som det står i visan.

Axel. Hvilken visa?

Britta. Nej, nu går det för långt. Är du så dum, som du gör dig till? Känner du inte visan heller? Nå så hör då på mig så skall jag sjunga Neckens visa för dig.

Axel. Med mycket nöje, min lilla Britta.

Sång № 4.

Britta.

Der, som floden ner från bergen hastar,
under klippornas hvälfda bro;
Dit sin stråle solen sällan kastar,
der har Necken sitt svala bo.
Men om dit en stilla aftonstund du går,
underbara toners ljud du höra får.
Dröj ej, — lyssna dock ej derpå,
det bringar ofärd att hans sång förstå!

Ofta, när uti den stilla natten,
man hör vakteln ur skogen slå,
och han speglar sig i flodens vatten,
Himlens vänliga stjernor små

höja sig ur mörkblå vågor, Neckens bild
och hans harpa ljuder klagande och vild —
Ack — han sörjer så bittert då
att himlens glädje aldrig han kan nå!

Axel (*afsides*). Denna sång känner jag från min
barndom, den uppväcker minnen — minnen, som
jag måste förjaga! (*Högt*) Och du, min lilla Britta,
har väl sjelf sett Necken sitta i den stridande och
svallande forsen och hört honom slå sin harpa sent
på någon midsommarqväll?

Britta. Nej, det har jag inte! Nu för tiden så
får man sällan se honom.

Axel. Huru ser han ut?

Britta. Jo, han klär ut sig som han sjelf vill;
men för det mesta har han röd kappa och mössa.
Gamla Kajsa har sett honom många gånger.

Axel. Men säg mig — befattar han sig blott
med sång och musik och lemnar folk i fred?

Britta. Nej, det gör han visst inte! Man säger,
att han har lockat många unga flickor ned till sig i
elfven, när de vid midnattstiden gått förbi här, och
gamle Jerker, som var vår spelman, innan Håkan
kom hit, miste förståndet en qväll då han ville för-
söka att spela i kapp med Necken.

Axel. Det var högst besynnerligt!

Britta. Och så skall jag säga dig att en liten
fattig gosse, som gick omkring och tiggde bröd, kom
också hit en gång och råkade ut för Necken.

Axel. Tog han honom till sig, då?

Britta. Nej, det gjorde han inte; men — det
var en julafon. Den nyfallna snön betäckte både
bergen och dalarne och alla voro så glada. Från den
minsta koja hördes sånger och de små foglarne hade

äfven fått sin julkost till sig på taken. Då kom den lille gossen tillbaka mot hemmet, men tätt vid forsens brädd hörde han någon bittert gråta — det var Necken, som satt på klippan, ensam och öfvergifven — han hade ingen julglädje att fröjda sig åt. — Då sa' gossen till honom: »Fader Neck, du skall vara glad, ty jag har julglädje nog för oss begge två», och han satte sig hos honom och sjöng för honom om julnattens klara milda stjerna, som ledsagade herdarna till Bethlehem — det känner du väl till, åtminstone? — Då gret Necken ej mera. Gossen lemnade honom och vandrade till sitt hem igen, och när han der öppnade på sin tiggpåse, så var den full af guld, silfver och ädla stenar; — det var Neckens julgåfva till den lille. Men jag står här och uppehåller dig med min sång och mitt prat om gamla äfventyr. Du är väl trött? Vill du inte följa mig hem till far, han bor här nära bredvid?

Axel. Nej, tack min lilla Britta! Nu vill jag gå min väg. Det förekommer mig, som det ej är för min skull du kommit hit. Farväl! Tack för din vackra sång. (*Går. — Talar några ord i förbigående med Carl och Gustaf, samt lemnar scenen.*)

Britta. Farväl — sa' han! Det var en besynnerlig vandringsman. (*Ser efter honom.*) Hvar tog han vägen? Jag tror han alldeles försvann. Jag ser honom inte mer. Inte heller kan jag se Göran. Vi skulle ju råkas här i qväll för att få talas vid i fred för de andra. När han sist var hemma hos de gamla, så sa' far att han skulle samla sig pengar så att han kunde köpa hus och jord och mycket annat, innan han fick mitt *ja*. — Mitt *ja* — det har jag ju för längese'n gett honom — det fick han medan jag ännu var liten. Nu har jag blifvit större, men jag vet nog att man aldrig växer ifrån sin kärlek.

Sång № 5.

Britta.

Tyst! tyst! tyst!

Hvad var det som der sig rörde?

Måne ej hans steg jeg hørde?

Nej, dernere hoppar

blott en get, som plockar

gräset ifrån hällens toppar.

Allt är tyst och stilla

och den glada, lilla

lärkan slutat har att drilla?

Carl och Gustaf. (*Duo.*)

Hör blott på

sådan liten näktergal till flicka!

Stjernor små

kunna ej, som hennes ögon, blicka

Hvad dess fot är nätt,

hvad dess gång är lätt;

se hur stolt och mild,

som en Frejas bild.

Hvilken äkta nordisk flicka!

Britta.

Nej! Nej! Nej!

Hur mitt bröst af längtan häfves,

väntar jag dock här förgäfves.

Utmed fjellets sida

nattens skuggor skrida

ner till forsens böljor strida.

Daggen tårar gjuter,

hvarje ros sig sluter,

endast jag ej hvila njuter.

Carl och Gustaf. (Duo.)

Ser du der
den, som ner från klipporna sig svingar;
säkert är,
att han sväfvar hit på kärleksvingar.

Qvartett.

Göran (*inkommer*).

Nu min hjertans kär,
är jag åter här!
All min sorg försvann
då jag åter fann
dig, som all min glädje bringar.

Britta.

O, min hjertans kär,
du är åter här!
All min sorg försvann,
stilla tåren rann
för den glädje du mig bringar.

Carl och Gustaf.

Hennes hjertans kär
är nu åter här.
När sin vän hon fann,
all dess sorg försvann;
Den flög bort på kärleksvingar.

FJERDE SCENEN.

GÖRAN. CARL. BRITTA.

Göran. Min egea lilla Britta! kors, hvad du är
vacker! mycket vackrare nu än förr!

Britta. Och hvad du blifvit hurtig och galant
Göran! Men är du ännu densamma som förr? Du
ser så mildt och vänligt på mig. Dina klara ögon
säga mig att du inte glömt din lilla Britta i Dalarne.

Göran. Nej, min söta Britta — hon glömmes
inte så lätt heller.

Britta. Och hon har inte heller glömt sin Göran.

Sång № 6.

Britta.

Om dagen vid mitt arbete,
du jemt var i min håg.
Om natten, när jag drömde,
då endast dig jag såg.
Och hvart flög väl min tanke
om morgonen igen?
Jo, den flög öfver berg och dal
till dig, mitt hjertas vän!

Göran.

Och tiden smög så långsamt fram,
det ville ej bli vår.
Hvar dag var som en vecka,
hvar vecka som ett år.
Men sommaren nu kommit,
ty jag är åter här,
och Gudskelof, nu jag dig har
igen, min hjertans kär!

Britta. Jag är så glad, så själaglad! och nu
skola vi aldrig skiljas åt mera, eller hur, Göran?

Göran. Nej, så vidt det beror på mig, så skola
vi aldrig skiljas mer.

Britta. Jo, nu beror ju alltsammans på dig. Far kan ej nu ha något emot vårt giftermål. Du kommer väl ihåg hans sista ord, innan du drog åstad?

Göran. Ja, nog minns jag det, alltid.

Britta (*infallande*). Han sa': min käre Göran! om det blott vore en polska, som du ville dansa med Britta, så skulle du hellre än gerna få mitt lof der-till, ty du är en rask gosse och kan dansa i kapp med hvem som helst i dalen, men giftermål —

Göran. Jo, jo — jag kommer nog ihåg det. Alltid fick jag höra samma visa: »vandra du som de andra dalgossarne hvarje år ut på arbete. Följ med dem, och såvida du är så rask som du säger, så kom igen om ett par år med många pengar. Då kan du fria till Britta. — Farväl så länge!» — Ja! det var ett mycket allvarsamt afsked, och Gud vet hur han nu skall ta emot mig.

Britta. Du har ju kommit igen vet jag, — din pröfvotid är ju förbi. — Han har ju sagt: »Då kan du fria.»

Göran. Ja, »då kan du fria» — det var hans egna ord. (*Går ifrån henne och funderar.*)

Britta. Nå, Göran, då tror jag nästan att du bör göra som han har sagt.

Carl (*afsides*). Nej hör på bara, hur den lilla ger honom goda råd.

Britta. Men hvad är det åt dig, Göran? du står ju och tiger som en mur — behöfver du betänka dig? — Svara mig!

Carl (*afsides*). Hvad fan går det åt honom?

Britta. Göran! Göran! — säg mig hvarför du tiger. Du kan väl begripa att jag skall svara ja. Tala du bara ur skägget, var inte rädd!

Carl (*afsides*). Det var fan, hvad han är dum! Min kära Göran! hvad kan du mer begära?

Britta (*torkar ögonen*). Du svarar intet! Nå då hade far min ändå rätt, när han sa: »Görans kärlek löper världen rund förr än solen går ned. Den första som han tycker om är den första som han glömmet». (*Går till honom och slår honom på axeln.*) Inte sannt, Göran! jag var ju din första kärlek?

Göran. Ja! Bland alla världens flickor är du den förste och för mig är du den enda och den sista. Ja, om det bär eller brister, så måste du bli min.

Britta. Nå ja! När nu far säger *ja* och jag har sagt det längese'n — hvad fattas då?

Göran (*rifver sig bak örat*). Det fattas de många pengarna.

Carl (*afsides*). De många pengarna — ja, det var bra ledsamt.

Britta (*förebärande*). Har du då glömt att skaffa dig dem? kära Göran, inte är det möjligt att man kan glömma något sådant? Det var ju dem du reste efter.

Göran. Ja, du har rätt. Jag reste för att samla pengar; men det är både visst och sannt att jag samlat mycket lite. Innan jag kom in till Stockholm, trodde jag nästan att alla gator voro belagda med guldstycken och att hvar och en kunde bli rik der. Men ack! Gatorne voro belagda med vanliga gatstenar och hvar sten, hvar vattendroppe, ja hvart grässtrå, hade sin egare. — Jag tog således min yxa och gick på arbete hos de rika och sträfvade från morgon till kväll, och fast ordspråket säger att morgonstund har guld i mun, så fick jag bara kopparslantar i min ficka. Så gick två långa år och när de voro slut, var jag lika rik som i början. Ack! min lilla Britta! Du förstår inte hvad det vill säga att vara ensam i den stora staden! Och när nu våren kom, så var det också slut med mitt tålmod. Då kom lärkan och svalan och sjöng bekanta visor härifrån dalen, då vaknade mina barndomsminnen och det började åter klarna för mig.

Rundt omkring mig såg jag både fåglarnes och andras frihet och därför tyckte jag att det var bra tungt att tråla för att samla pengar. Alla mina tankar vände tillbaka till dig och dessa gamla bekanta berg, och därför beslöt jag att vända om mot hemmet, och nu är jag här!

Britta. Ja, Göran! Jag ser att du är precis samma ärliga själ, som då du gick härifrån. De gamla påstå väl att du är långsam och trög, men, blif du som du är, ty du är ju ändå min!

Göran. Ja, det är jag, Britta! Jag är din inför vår Herre och hela världen, och om inte far din är värre än andra fäder i Dalarne, så ger han nog med sig till slut. Nu går jag hem till dina föräldrar och säger: »Fader Matts, nu är jag här igen och är ännu mera glad vid Britta, än för två år se'n. Hvad vill du mer begära? Gif mig nu Brittans hand.» Ja, du må tro, Britta, att i qväll skall jag nog bli stortalig som en riksdagsman.

Britta. Nå, så stå inte här och nöt ut dig i förtid med grannt tal, utan skynda dig hit igen, jag skall vänta på dig här.

Göran. Farväl med dig! jag är snart tillbaka!
(Göran går. Håkan insmyger och döljer sig bakom klippan der Carl står, hvarigenom Carl nödgas lemna scenen. Britta går åt sidan och ser efter Göran.)

Sång № 7.

Britta.

Ja, skynda nu hän,
och kom snart igen
ty här väntar Britta sin älskade vän!

Göran.

När solen gått ner
bak fjellet, så ser

du vägen, som måste tagas;
hit skyndar ock jag, så fort som jag kan.

Håkan (*för sig sjelf*).

Här alltså de mötas — ja det går an,
men då ämnar jag blifva tredje man.

Carl (*likaledes*).

Och jag den fjerde vill vara.

Britta och Göran (*på samma gång*).

(*Qvartett*.)

Då mötas vi åter — här har du min hand,
när solen gått ner bakom fjellets rand.
Vi böra ej frukta det minsta grand —
så sent lär här ingen vara.

Carl och Håkan.

De mötas här åter, när solens brand
har hunnit sig dölja bak' fjellets rand;
de ana ej nu att en tredje man
dess möte vill öfvervara.

Göran.

Visst kostar det på,
men dock får jag gå.
Farväl du min flicka rara.

Britta.

Du skynda dig bör,
ty ond du mig gör,
om jag skall den första vara.

Göran.

Nej, först lilla Britta kommer du ej,
din vän kommer förr.

Håkan (*afsides*).

Och jag före dej,
det kan jag bestämdt förklara.

Carl (*likaledes*).

O nej!
Du lär nog den sista vara.

Alla fyra. (*Quartett.*)

Nej, tro mig, först kommer du ej,
du lär inte komma hit före mej.
Men låt mig blott icke vänta — ack nej,
på tiden vi måste spara!

FEMTE SCENEN.

HÅKAN. BRITTA.

Håkan (*synlig bakom klippan*). Nej, har man bara sett på! Jag tror nästan att de ville leka fästepolk här, de der begge. Hon är ett barn — det är således bara barnlek, men det förargar mig ändå att hon skall leka med den der dumma Göran och inte med mig. (*Går fram*) Go' qväll, lilla Britta! Är det du, som går så ensam här, så sent på qvällen?

Britta (*kort*). Ja, inte annat jag kan se, så är det jag.

Håkan. Det var mycket roligt för mig. Jag har just nu något viktigt och hemligt, som jag ville berättä för dig.

Britta. Det bör du inte göra, Håkan! Kom ihåg att jag hör bra, men tiger illa.

Håkan. Nej, hör nu bara på mig, — allvarsamt taladt.

Britta. Jaså, det är allvar — det var en annan sak. Men jag försäkrar dig, att jag många gånger har bjudit till att tiga, men det är mig alldeles omöjligt, och därför så — — tag dig till vara, för hvad du säger.

Håkan. Du är en liten tossa, det vet jag! men hör nu: — Jag hade en mycket märkvärdig dröm i natt.

Britta. Jaså!

Håkan. Ja, jag drömde att du var min fästmö — hvad tycker du väl om det, Britta?

Britta. Jo, jag tycker att det var dumt af dig att drömma något sådant. Den drömmen skall du inte alls bry dig om, Håkan, den betyder ingenting.

Håkan. Jo, den betyder mycket för mig. Besinna bara, att jag i två, ja nära tre år beständigt haft samma dröm, ända från morgon till qväll, hvar enda dag.

Britta. Drömmer du om dagen med?

Håkan. Både dag och natt. Se bara på mig, ser jag inte mycket utmattad och lidande ut? Det har drömmen gjort. Jag sofver inte mer; hela min kropp vissnar bort, som du ser. Min själ är sönderbråkad, mitt hjerta har spruckit itu, matlusten har jag mist, och hela mitt fiolspel har stannat af; ja, sjelfva strängarne ha spruckit sönder af bara ledsnad och tråkighet. När jag någon gång spelte, så lycktes ögonen straxt igen, och då såg jag syner i drömmen, riktiga syner från himlen — det var dig jag såg, Britta,

En Midsommarnatt i Dalarne.

— och jag glömde både fiol och takt, och hela världen.

Britta (*med förstuldt deltagande*). Stackare du!

Håkan. Så står det till med mig. Hvad säger du om det, Britta?

Britta. Ingenting, men ser du inte i dina drömmar någon vara med mig? ser du inte då, till exempel, Göran?

Håkan. Fy, Britta! Hvarför skall du göra narr af mig?

Britta. Vet du hvad, Håkan, bara jag ser på dig, så skrattar jag, och om du kunde se dig sjelf, så skulle du säkert skratta med.

Håkan. Ser jag då så löjlig ut?

Britta. Ja! så högtidlig och andäktig, som Anders Klockare på en offerdag.

Håkan. Gör inte narr af mig, Britta! det här är en allvarsam sak, som ligger mig mycket om hjertat.

Britta. Hvad för något?

Håkan. Ja! det måste fram!

Sång № 8.

Håkan.

Nu utan fara
tror jag mig vara,
Kommen just till giftasåren.
Nu är jag mogen
och redebogen,
jag blir tretti år till våren.
Ofta jag ju tyckte
att mig något tryckte;

jag bort långt för detta
 sökt en brud mig ut.
 Ingen bland så många,
 kunde mig dock fånga;
 ändtligt jag den rätta
 funnit har till slut.

Britta.

Om du har en brud, så är det bra.

Håkan.

Blott ett ord mig fattas än — och det är — *ja*.

Britta.

Du har gått och drömt
 mycket för ömt
 och glömt
 att fria, blott för giftastankar.

Håkan.

Svara mig — säg!
 märker du ej
 att jag är på väg
 till —

Britta.

Att få nej.
 Nej, nej, nej, nej, nej, nej, nej!

Håkan.

Kan du då nännas
 att det skall kännas

i mitt bröst en sådan plåga?

Om jag ej får dig,
om du försmår mig,
intet mer jag efterfrågar.

Vet att jag har pengar,
jag har hus och drängar,
jag har skog och ängar,
jag har häst och ko,
jag har lamm, så rara.

Britta.

Jo, jo! hör man bara!

Håkan.

Allt är ditt — blott svara,
att jag får din tro.

Britta.

Kors, hur många vackra djur du har!

Håkan.

Räkna ock mig sjelf — en rask och dugtig karl!

Britta.

Håkan! det är hårdt
att stöta bort,
men kort

och godt: Jag har mig valt en annan.

Men om jag får

Göran i år,

och, som jag spår,

brölloppet står,

skall det ej fela
att du skall spela
Håkan! — Du och ingen annan!
Tralalala, lala, tralala!

(*Britta dansar ut.*)

SJETTE SCENEN.

HÅKAN (*ensam*).

Jaså, min kära Håkan! som friare kom du för sent sa' hon, »men när jag står brud, skall du få vara med på brölloppet som — spelman», sa' hon — det var ju mycket kärligt det! — som spelman! — Nej, min kära Britta! jag tackar för en sådan ära. (*Högre*) Brudgum! Brudgum vill jag vara. Jag har den gamle Matts' löfte och det skall han hålla som en ärlig man. Men hvad som är det värsta af allt är, att hon så dags på qvällen stämmer möte med den dumma Göran. Ja! jag önskade att Necken ville komma fram och spela opp en dans för dem. Jo, jo! när Göran den stackarn då finge se hans röda kappa och mössa, så skulle han nog packa sig bort; men Necken kommer inte. Ingen har sett honom utom gamle Jerker, och han var ju full hvar gång det skedde. Jag önskade att jag vore Necken! Om jag skulle — (*fun-derar*) Nej! det är ett vågspel, som jag dyrt kunde få betala. Men lika godt, jag tror nästan jag gör det! — I söndags sa' presten att ingen Neck finns till, men det skulle ändå vara bra roligt att kunna skräm- ma dem. Om jag tar på mig min röda mössa och min röda väst, så liknar jag ju honom på ett hår, och det är ju ingen synd i hvad jag gör. Men, om den *verkliga* Necken då kom! Hu! då vore jag riktigt i fällan. Å nej! Han har ju ingen makt, det har presten sagt, och presterna ljuga ju sällan mer än till husbe- hof. (*Han vill gå, men stannar hastigt, då han får se Karin bakom en klippa.*) Hvad är det? En främ-

mande flicka! det ser ut som hon kom ut från berget! Ack hvad man kan få se besynnerliga ting på en sådan qväll som denna.
(Går rädd bort.)

SJUNDE SCENEN.

Sång M 9.

Karin.

— Vandrät har jag nu den långa,
trånga
och tunga stig.
Här min vandring blifver hämmad,
främmad
jag finner mig.
Gamla minnen mig draga
och jaga
på nytt,
bort, dit bort, till den stora stad jag flytt.
Ack de glada ljufva stunder,
under
den tid jag var
honom när — de har försvunnit!
Hunnit
mitt hem jag har.
Tanken, lik näktergalen
från dalen
vill bort,
bort, dit bort, der min lycka var så kort.
Öfver berg och dal och skogen,
trogen
nu tanken drar
opp till honom och sig gömmer,
drömmer
om fordna dar.

Aldrig han från sitt höga,
 mitt öga
 mer ser!

Nej, ack nej! Vi se ej hvarandra mer!

Så står jag då åter vid mitt barndomshem! De höga fjellen med sina grönskande dalar — ja, jag känner igen alltsammans! Bakom fjellet stod en ensam koja — det var mitt hem — der satt jag hos min far och hörde honom berätta så många äfventyr. En gång berättade han en gammal saga om en flicka, som en sommarafon såg berget öppna sig och gick ditin. Der var ett präktigt slott med gyllne salar, sång, musik och bröllophögtidligheter. Hon hörde på sången och blef förtrollad. Men då hon åter kom ut från berget, var en hel lefnadsålder försvunnen. Der, hvarest hennes faders koja stod, visade sig nu ett stort muradt hus, den gamla skogen var borthuggen och alla anhöriga och släktingar utdöda. Hon stod ensam och öfvergifven bland främmande människor. Då ilade hon åter till berget, bultade på klippväggen, men förgäfves, fjellets dörr var stängd. Detta äfventyr blef mitt. Jag var blott ett barn då jag lemnade mitt hem i skogen och fick se stora verlden med all sin herrlighet. Jag kom derin, hörde sången i de gyllne salarne — hörde ord, som voro mera förtrollande än sången — jag hörde *honom* och med ljudet af hans röst glömde jag snart att jag var kojans barn. Nu står jag här liksom uppvaknad ur en dröm, men hvad jag drömt, skall jag aldrig glömma. (*Sätter sig på klippan. Det mörknar. Hon inslumrar under en dämpad musik, hvilken fortfar under följande monolog.*)

ÅTTONDE SCENEN.

AXEL. KARIN.

Axel. (*Melodram.*)

Sjunkit har solen —
 Ned bakom berget den dalade matt;
 Nu öfver polen
 thronar den sköna, den drömmande natt.
 Mörka moln ej hennes åsyn döljer;
 Med en slöja blott sin barm hon höljer,
 väfd utaf purpur och virkad med guld.
 Vänlig och huld
 lindrar hon både sorgen och smärtan,
 gjuter sin frid i suckande hjertan.
 Tåligt förgäter man i hennes sköt
 hvad dagen bröt.

Rodnande sänker sig himlen till jorden —
 Herrliga midsommar-natt uti Norden!
 Du är en svärmande kärlek lik,
 glödande, drömmande, salig och rik.
 Ack — men så snart du försvinner!

Karin (*i drömmen*). Axel!

Sång № 10.

Axel. (*Första versen.*)

Ha! Hvad var det? utur klippornas famn
 hörde jag ropas mitt namn!
 Har du ej tjust mig förut, denna röst?
 Ljudet försvann, men ack! Djupt i mitt bröst,
 väcktes ett echo, ett vemodsfullt minne,
 ännu det bäfvar derinne.»

Karin. Axel!

Axel (*Sjunger andra versen.*)

Åter den tjusande stämman nu ljöd,
 in ibland fjellen mig bjöd.
 Hycklande nymf, hvarför kallar du så?
 fåfängt jag skulle dig söka ändå.
 När din förborgade boning jag funnit,
 hade du spårlöst försvunnit!

(*Går till klippan och upptäcker den slumrande Karin.*) Är det ett bländverk? — Det försvinner inte som dimman! Det är ju hon! ja! det är Karin! Det var således hit hon flydde. Då hade ryktet orätt, hjertat talade sanning! Du lemnade all vår prakt och rikedom för hemmets armod och din hembygds drägt, du lemnade palatset för kojjan. Men Karin! Hvad du än vann på detta byte, så vann du dock ej en så trofast älskare som din barndomsvän!

Karin (*i drömmen*). Min Axel!

Axel (*fattar hennes hand*). Kallar du mig ännu din?

Karin (*öppnar ögonen*). Hvar är jag! Ack, jag kommer ihåg att jag nyss var så trött — jag satte mig vid trollbergets fot och inslumrade — och sagan säger att den, som här slumrar in midsommarqvällen, får se sin älskade i drömmen! Min Axel! sköna dröm, försvinn ej! — I verkligheten kan jag icke anförtro dig allt; vi kunna endast mötas i drömmens rike, då tycker jag vi äro lika, ty då samtala vi ju som förr, i vår barndom!

Axel. Älskade Karin! Hvarföre drog du hit, utau att säga ett farväl till din barndomsvän?

Karin. Du anar inte det. Sista qvällen jag var hos de dina, var jag, dold bakom linden, ett vittne till det samtal som du hade med Grefvinnan och din gamla far.

Axel. Nå! så vet då, att jag vid detta tillfälle uppenbarade min kärlek till dig — jag bad dem om din hand.

Karin. Jag vet; — men de afslogo din anhållan, och i din vilda harm hotade du att lemna ditt fädernehem, förneka både släkt, adelskap och namn — jag hörde icke mer — min lott var kastad och den arma, öfvergifna skyndade från palatset till den lugna kajan.

Axel. Ack! hvarföre inväntade du icke stridens slut? Då min far märkte att det icke gällde någon ögonblickets villfarelse, utan hela min framtids lycka, då var det han som gaf med sig; han aflägsnade alla fördomar, gaf mig åter mitt namn, såsom son, och utvalde dig, min älskade, till sin dotter.

Karin (*reser sig upp*). Är det möjligt! jag har då inte drömt?

Axel. Nej! Lyckan har denna gång gjort din dröm till verklighet. Det sista molnet har försvunnit från himmelen, och hvad jag förlorat, har jag nu återfunnit.

NIONDE SCENEN.

DE FÖRRA. CARL (*inträder under Axels sista ord. I stället för hatt, har han en röd näsduk om hufvudet*).

Carl. Nå, ser du nu, min kära Axel — jag sa ju dig att du snart skulle finna en annan »liten Karin» i stället för den första. (*Går fram och igenkänner Karin.*) Hvad! Grefvinnans fosterdotter! Här! i Dalarne! i denna drägt! — Således blef ni inte leverad — — ah! —

Axel (*ler åt hans förlägenhet*). Hvad behagade bror säga?

Carl. Förlåt, jag sade en dumhet!

Axel. Det är lätt att förlåta, serdeles då man som vi äro på maskerad. Jag träffade min fästmö här förklädd till Dalkulla, och du har ju kostymerat dig som röfvare, efter hvad jag ser.

Carl. Nej, tvertom! Jag har i stället blifvit plundrad och mitt lif räddades nästan genom ett underverk. Borta vid gångstigen, på fjellet der ofvanför elfven, låg en furugren som liknade en röfvare, utsträckt tvärs öfver vägen, och då jag passerade honom snafvade jag, och han hade så nära låtit mig dricka brorskål med Necken, men — lyckan gynnade mig och allt hvad Necken fick för sitt besvär var — —

Axel. Din hatt! —

Carl. Ja, min hatt, hvars förlust jag nu måste dubbelt sakna, när jag borde svänga den af glädje och hälsa på din fästmö och din lycka, samt bjuda all din sorg ett ömt farväl!

Axel (*muntert*). Din förlust är stor, men vi böra inte dröja här längre, utan skynda oss till Stockholm, ty du behöfver hastig hjälp af någon hattmakare — ha, ha, ha! — Vill du som jag, min vän, så gå vi genast att skaffa oss hästar och bege oss åstad.

Carl. Ja väl! Jag väntar blott på Gustaf.

Axel. Då kunna vi gå förut så länge — farväl!
(*Axel och Karin gå.*)

TIONDE SCENEN.

CARL; (*straxt derefter inkommer HÅKAN, klädd i en lång röd kofta och röd mössa. Han har sin fiol under armen och söker dölja sig.*)

Carl. Farväl! De unga tu behöfva inte någotsällskap för de första timmarne. Nå, nå! jag skall icke störa dem; tredje man är vid sådana tillfällen, alltid öfverflödig? (*Blir varse Håkan*) Men der är en, som kan behöfva sällskap. Han var till öfverlopps hos det ena paret och jag hos det andra. Skulle det då inte vara på sin plats om vi begge slogo oss tillsammans. (*Gömmar sig bakom en buske och blåser några toner i en flöjt.*)

Håkan. Tyst! Hvad var det? Jag hörde toner; — å nej! det finns ju ingen Neck, och skulle det vara någon sådan, så fruktar han nog en så djerf och tapper man, som jag. Hu! Tänderna skallra i munnen på mig — det måste visst vara kallt — jag tror jag får frossan — dimman kommer opp ur forsen — här är inte godt att vara — men det kan inte hjälpas! — Jag skall lära min kära Göran att ta' sig till vara för trollberget och Necken. Jag skall nog skrämma honom så att han inte mera skall gå mig i vägen. (*Carl rör sig.*) Der är han! Tyst! — Här vill jag slå mig ned — och nu skall hvem som kommer få att göra med Necken. (*Sätter sig bakom en buske.*) Se så! — Vill ni dansa — nog skall jag spela. (*Knäpper på fiolen, samt spelar några takter ur N° 4.*)

Carl. Han lägger sig på lur. Jag undrar just hvad han ämnar — han spelar — ah! det måste jag höra på — det är ju Neckens visa.

Håkan. Jag undrar om de blifvit rädda ännu?

Carl. Aha! Han vill spela Necken! Jag har lust att pröfva på en duett med honom. (*Blåser sagta några toner till samma melodi.*)

Håkan. Det var besynnerligt! det var liksom jag hörde samma melodi från berget — — men det är visst bara blodet som stiger opp åt hufvudet på mig — ja, ja — här är också mycket varmt och kvalmigt. Jag tror att svetten dryper ned från pannan — tänk om det inte vore Göran, utan någon annan! (*Högt*) Hvem der!

Carl (*som echo*). Hvem der!

Håkan. Det var en ryslig stämman! Jag får sådana tryckningar öfver bröstet. Jag önskar att jag kunde komma härifrån lika tyst, som jag kom hit! — Men, mod Håkan! mod! (*högt*) Hvem smyger sig så sent på natten omkring mitt berg?

Carl. Hvem frågar?

Håkan. Det gör Necken. (*Afsides*) Hela min kropp darrar när jag nämner detta namn.

Carl (*går fram*). Kom fram och låt mig se dig!

Håkan (*reser sig och faller framstupa af förskräckelse*). Ha! Necken! Det är han! O, ve mig! nu är det ute med mig! jag är död — alldeles död! — Färväl, all verdens lycka och Britta med!

Carl. Nå! Påstår du ännu att du är Necken?

Håkan. Nej, nej, jag skall aldrig säga så mer; — jag är en fattig stackare, som du ser, och det kan väl aldrig vara din mening att ta' lifvet af en så usel stackare som jag. (*Vill smyga sig bort.*)

Carl. Det skall du inte säga! Du är för blygsam! men vänta bara! Om jag nu spelar för dig, så att du dansar omkring till dess du förlorar både sans och krafter och slutligen tumlar ned i forsen — hvad säger du om det?

Håkan. Ack! För Guds skull låt mig, slippa för denna gången.

Carl. Nå väl! — Att slå ihjäl en dålig spelman, det kan jag göra när som helst — och då det faller mig in att besöka dig, så kan du inte stänga mig ute, det vet du. — Men eftersom jag träffade dig här, så skall du inte slippa undan så lätt. Du kom hit för Brittans skull — jag vet det — och till straff därför skall du försaka henne, och om du ifrån detta ögonblick endast ser på henne, så skall du bittert komma att ångra dig; du skall då ej få någon enda natts ro mera; tomten skall rasera i ditt hus, taga bort gräddan af all din mjölk, rida ihjäl din häst, — trollen skola ödelägga din äng och rimfrosten din gröda; gamla hexor skola samlas flockvis omkring din säng och intill dess tuppen gal morgonsången, skall maran rida dig, två, tre gånger.

Håkan (*darrar*). Håll! håll! för Guds skull! Jag ger dig mitt ord: »Jag blir aldrig Brittans man!» — Jag svär på det — genast. (*Håkan skyndar ut.*)

Carl (*ensam*). Farväl min goda spelman! — Ha, ha, ha! Han springer som om jag vore hack i hälfter honom. Min debut som Neck har lyckats förträffligt! Nu kunna Göran och lilla Britta få mötas här när de vilja!

ELFTE SCENEN.

CARL. GUSTAF.

Gustaf. Nu, min vän, kan du med rätta påstå, att man här oppe i Dalarne kan möta lika goda äfventyr som midt i sjelfva Hindostan. Föreställ dig bara — Axel.

Carl. Jag har sett och hört allt, och man måste erkänna att denna roman fick ett präktigt slut.

Gustaf. Ganska riktigt. Men nu blir det visst ingen resa af. Nu finner han naturligtvis Sverge vara ett paradys, som han omöjligt kan lemna. Nog af, han reser inte. Ack, om jag råkade ut för ett sådant äfventyr som han.

Carl. Var lugn Gustaf! bara tålmod, och jag försäkrar dig att det skulle vara bra märkvärdigt om inte äfven du fick dig ett äfventyr på halsen, och det i denna natt; nu är det din tur, ty jag har nyss haft ett — och dertill ett af de aldra intressantaste.

Gustaf. Huru?

Carl. Tyst!

Gustaf (*sagta*). Ett äfventyr?

Carl (*sagta*). Ja! Både spöken, spelmän och sjelfva Necken voro med i detsamma.

Gustaf. Det är omöjligt!

Carl. Ja, det låter nog så, att börja med; men jag kan försäkra dig att allt är sannt, på min ära! men jag har ännu inte hunnit längre än till första akten; den andra kommer, hvad jag tror, att straxt börja.

Gustaf. Jag ville gifva allt hvad jag äger, och till hvad pris som helst, måste du skaffa mig ett äfventyr.

Carl. Tålmod! Förr än dagen gryr ha' vi det.
(*Ser åt sidan.*) Se der!

Gustaf. En flicka!

Carl. Hon gråter — sådant bådär äfventyr.

Gustaf. Jag går straxt i gevär och paraderar — hon kommer som hon vore kallad. (*Går bakom en buske och Carl döljer sig bakom klippan. Britta inkommer och ser efter Göran.*)

TOLFTE SCENEN.

BRITTA. DE FÖRRA (*gömda*).

Britta. Göran kommer inte — jag undrar hvarför han dröjer att ge mig besked! Ah, stackars Göran! Far är bra hård emot mig! Han vet nog alltför väl att jag hatar den stygga Håkan mera än ett troll, och ändå vill han tvinga mig att ta honom; men, nej, jag gör det inte. Förrän jag går in som hustru i Håkans hus, förr skall jag be den våta Necken om ett hem dernere i forsén. (*Carl blåser några toner på melodien till N° 4.*) Ack, hvilka toner! tänk om det vore Necken! Han var förr en vän till alla som behöfde en hjälp i nödens stund, och när man fruktar lifvet mera än döden, så måste man våga allt. Jag hörde en gång i min barndom en vacker sång; den vill jag nu sjunga, och säkert skall orden tränga ända ned till forséns djup — den var så här:

Sång N° 12.

Britta.

O, mäktige Neck, hvars guldharpa ljud
med en sällsam klang i mitt bröst!
Om tröst i min sorg, om hjälp i min nöd
jag ber dig — o, hör nu min röst!

Jag känner ditt namn, jag vet hvar du är,
kom fram, det är midnatt, o Neck! jag är här
och kallar!

Jag närmar mig trygg till afgrundens rand;
mot djupet jag sänker mitt rop!
Ej rädsla jag bär, ej darrar min hand,
jag fruktar ej vilddjurens hop.
Kom fram ur ditt skjul, o Neck! jag dig ber —
i midnattens dimma mig vänta du ser —
jag kallar!»

Carl (*osynlig*). Hvem kallar Necken i den stilla
natten?

Britta. En stackars flicka, som blifvit öfvergif-
ven af hela verlden. Man ville beröfva mig min hjer-
tans kär och ge mig åt den som jag mest af alla ha-
tar. Jag har inga anhöriga som vilja hjälpa mig, och
derför vänder jag mig till dig. Jag vet att du är vild,
ja, till och med grym, men du vill säkert hjäl-
pa den som lider nöd, ty äfven ditt hjerta känner ju
en evig saknad.

Carl. Säg ut mitt barn, din bön!

Britta. Du är ju så rik, du har ju slott af
guld och ädla stenar, och min stackars Göran!
om han bara hade en liten koja, så vore allting godt
och då var inte hinder för vår lycka. O! Neck! om
du ville vara god och hindra dem från att åtskilja oss,
så behöfver du bara skänka Göran en enda hand full
af det guld, hvaraf du har ett sådant öfverflöd. Låt
mig inte be dig förgäfves, du är ju så god och vill
inte sönderslita tvenne hjertan!

Carl. Frukta icke, mitt barn! Ditt hopp skall gå
i fullbordan, din bön kan ju röra sjelfva klippan
till tårar. En mäktig ande, som rufvar öfver de dolda

skatterna har hört din ringa och oskyldiga bön, och denna ande är dig huld. (*Afsides till Gustaf, i det han utsträcker handen.*) Du sa' ju att du ville ha ett äfventyr för hvad pris som helst. Nå väl! nu är tiden inne.

Gustaf (*tillkastar honom en stor börs*). Här är min börs naturligtvis. (*Göran inkommer och stannar mållös, framför Britta.*)

Carl.

Tag detta guld, din nöd har slut,
låt ditt bekymmer vika.

En hvar som fast på kärlek tror
skall hjälpen aldrig svika.

Rys ej för gåfvan, fastän du
kan underbar den tycka,

J tron och älsken, därför vill
all världen ock er lycka!

Vet, hjälpens goda andar bo
ej blott i höghväldf himmel,
de bo i sjö, i skog och fjell,
bland ängens blomsterhimmel.

De bo i hvarje broderbröst,
i hvarje systerhjerta,

Ja, hela världen tager del
i eder fröjd och smärta.

Tag guldets, ensamt det
gör människor ej rika,
men den som fast på kärlek tror,
skall hjälpen aldrig svika!

(*Carl och Gustaf försvinna bakom bergen.*)

TRETTONDE SCENEN.

GÖRAN. BRITTA.

Britta. Se så, Göran! Nu är ju all vår sorg förbi! Ack! den beskedliga Necken!

Göran. Ja, Gudskelof! Men hvad jag här sett, kan jag inte begripa; dock, lika mycket. Kanske är det bäst att man inte förstår någonting alls. (*Lisa kommer inspringande.*)

Lisa. Laga dig bort, Göran! Bort genast! Nu kommer hela skaran hit; om fader Matts får se dig här hos Britta, så vet du hur det går.

Göran. Åh! Nu är jag inte rädd för fader Matts mera.

Sång № 13.

(*Chor af Dalkarlar och Kullor.*)

Nu ha vi länge dansat
omkring enhvar med sin,
på ängen, lekt och sjungit;
och speleman har ansat
sin gamla fiolin,
så strängarne ha sprungit.

Hvar har ju dansat för två,
nå, nå,
skorna de stå sig ändå,
hå, hå.

Nu stanna vi här, på backens topp
och hvila tills solen går opp.

Matts (*går fram till Göran*). Du glömmet hvad jag nyss sa' dig — du måste ha ett dåligt minne.

Göran. Nej, fader Matts, jag har godt minnel. Jag kommer nog ihåg dina ord, när du sa': Om du bara hade så mycket pengar som Brittass hemgift, så skulle jag straxt ge med mig.

Matts. Jaha! det sa' jag. Nå, hvad vill du mer med det?

Göran. Fader Matts! Titta i den här lilla påsen du! Se här! Tror du att det här räcker till? (*visar honom börsen*).

Matts (*öfverraskad*). Guldpenngar! Och allt det der är ditt?

Britta. Ja, det är ärligt hans, det kan jag försäkra!

Matts (*till Göran*). Då är du ju rik! Men hvarför sa' du mig inte detta när vi sist talades vid? Nu måste Britta bli Håkans hustru, ty han har mitt löfte — och du vet att Matts aldrig bryter ett sådant.

Göran. Men jag skall bryta något annat jag, — det skall jag — och det genast. (*Rusar mot Håkan*). Förstår du mig, det är din hals som jag skall bryta af, och armar och ben på köpet, om du inte afstår från flickan!

Håkan. Kära Göran! Gif dig tillfreds — så, så — låt nu allt vara godt igen.

Britta (*går emellan och fattar vänligt Håkans hand*). Hör på Håkan!

Håkan (*vänder sig från Britta*). Släpp mig!

Britta (*smekande*). Men, bästa Håkan! Det är ju jag, Britta!

Håkan (*vänd från henne*). Nej, nej, släpp mig!

Britta. Men Håkan, hvad fattas dig? vänd dig om och se på mig!

Håkan. Och se på dig! Nej tack, det skulle kosta mig vackert.

Britta. Men när du nu hörer —

Håkan (*håller händerna för öronen*). Det hjälper inte, Britta! Jag törs inte se på dig — jag törs inte höra på dina fagra ord — gå din väg! be mig inte om att gifta mig med dig. Hvem tror du vill bo tillsammans med spöken, tomtgubbar och maror och en hel hop annat hexepack? Gift dig med hvem du vill; för min del så tackar jag. Jag vet nog hvad det vill säga att bli riden af maran. Göran, hjälp mig! Tag flickan till dig, jag vill inte ha henne.

Matts. Är du från förståndet, Håkan?

Håkan. Nej, tvertom! Men jag kunde bli det om jag inte lät Göran få henne! Gif du honom din dotter, ju förr dess heller, jag befattar mig aldrig mer med frieri!

Matts. Nå, så får gå då! (*Till Britta.*) Efter som du är fri, så — ja, jag valde dumt, men det gör ju så många fäder; välj nu sjelf, mitt barn, då går det nog bättre.

Göran och Britta. Tack far! Gud välsigne dig!

Håkan (*till flickorna*). Det säger jag er kullor, gör inga försök att fånga mig i edra nät — se er om efter några vackra gossar, men lät mig vara i fred. Speleman skall jag bli åt er som förut; men det kan jag säga er, att aldrig mer får ni höra Neckens visa.

Sång № 14.

Britta.

Se här är den, som min tro har vunnit,
se här är vännen, som jag har funnit!

Stum och ensam, nyss min sorg jag bar,
då var vinter och då natt det var.

Nu är det sommar
och skogen klädt sig grön och blommar;
dagen upprunnit
med natten sorgen har försvunnit!

De Resande (*bakom Scenen*).

(Trio.)

Blott vänliga minnen oss följa på färden!

Chör.

Skön jungfruns sorg den har nu försvunnit,
sin aldrakäraste har hon funnit.
skogen klädt sig i sin gröna skrud,
för att hälsa på den fagra brud.

Gamla och unga
för bruden och dess brudgum sjunga!
Se nu har färgen
med gyllne strålar målat bergen.

(*Ringdansen börjar ånyo såsom i Första Scenen. Göran och Britta dansa inuti ringen. De resande synas vid slutet af Chören på gångstigen. Bengaliska eldar upplysa denna slutgrupp.*)

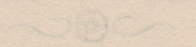
(*Ridån faller.*)

Musiknumrorna till denna pjes kunna på requisition
erhållas genom **A. BONNIERS** Bokhandel i Stock-
holm.

Svenska Teatern.

1. Måttlos Kärlek	10
2. Lärare i Skugga	11
3. Föreläsning på Gårdens	12
4. En natt i skogen	13
5. Kapsel och Kung	14
6. En natt i skogen	15
7. En natt i skogen	16
8. En natt i skogen	17
9. En natt i skogen	18
10. En natt i skogen	19
11. En natt i skogen	20
12. En natt i skogen	21
13. En natt i skogen	22
14. En natt i skogen	23
15. En natt i skogen	24
16. En natt i skogen	25
17. En natt i skogen	26
18. En natt i skogen	27
19. En natt i skogen	28
20. En natt i skogen	29
21. En natt i skogen	30
22. En natt i skogen	31
23. En natt i skogen	32
24. En natt i skogen	33
25. En natt i skogen	34
26. En natt i skogen	35
27. En natt i skogen	36
28. En natt i skogen	37
29. En natt i skogen	38
30. En natt i skogen	39
31. En natt i skogen	40
32. En natt i skogen	41
33. En natt i skogen	42
34. En natt i skogen	43
35. En natt i skogen	44
36. En natt i skogen	45
37. En natt i skogen	46
38. En natt i skogen	47
39. En natt i skogen	48
40. En natt i skogen	49
41. En natt i skogen	50
42. En natt i skogen	51
43. En natt i skogen	52
44. En natt i skogen	53
45. En natt i skogen	54
46. En natt i skogen	55
47. En natt i skogen	56
48. En natt i skogen	57
49. En natt i skogen	58
50. En natt i skogen	59
51. En natt i skogen	60
52. En natt i skogen	61
53. En natt i skogen	62
54. En natt i skogen	63
55. En natt i skogen	64
56. En natt i skogen	65
57. En natt i skogen	66
58. En natt i skogen	67
59. En natt i skogen	68
60. En natt i skogen	69
61. En natt i skogen	70
62. En natt i skogen	71
63. En natt i skogen	72
64. En natt i skogen	73
65. En natt i skogen	74
66. En natt i skogen	75
67. En natt i skogen	76
68. En natt i skogen	77
69. En natt i skogen	78
70. En natt i skogen	79
71. En natt i skogen	80
72. En natt i skogen	81
73. En natt i skogen	82
74. En natt i skogen	83
75. En natt i skogen	84
76. En natt i skogen	85
77. En natt i skogen	86
78. En natt i skogen	87
79. En natt i skogen	88
80. En natt i skogen	89
81. En natt i skogen	90
82. En natt i skogen	91
83. En natt i skogen	92
84. En natt i skogen	93
85. En natt i skogen	94
86. En natt i skogen	95
87. En natt i skogen	96
88. En natt i skogen	97
89. En natt i skogen	98
90. En natt i skogen	99
91. En natt i skogen	100

Hos ALBERT BONNIER utkommer:

Svenska Theatern.

Nr	sk.	Nr	sk.
1. <i>Magister Bläckstadius</i> . . .	16.	39. "När man inte har pen-	16.
2. <i>Läkaren</i> . Skådespel i 4 akt.	24.	gar", af F. Hedberg	16.
3. <i>Födelsedag på Gäldstugan</i> .	16.	40. <i>Också en Profet</i>	24.
4. <i>Rika Morbror</i> . Lustspel . .	16.	41. "Och ändå rör det sig" . .	12.
5. <i>Engelbrekt och hans Dal-</i>		42. <i>Fyra dagar af Konung Gu-</i>	
karlar	16.	staf III:s regering	24.
6. <i>Stockholm, Vesterås och Up-</i>		43. <i>Tidningsskrifvaren</i>	24.
sala	16.	44. <i>Läsare-presten</i>	24.
7. <i>Herr Dardanell och hans</i>		45. <i>Längtan efter äfventyr</i> . .	24.
upptåg på landet	16.		
8. <i>1846 och 1946</i>	16.		
9. <i>Jernbåraren</i> . Skådespel . .	16.		
10. <i>Hjält barnet</i> . Lustspel . . .	16.		
11. <i>Positivhataren</i>	16.		
12. <i>Jenny eller Angbåtsfärden</i> .	12.		
Samtl. af A. BLANCHE.			
13. <i>Mäster Smith</i> , af J. Jolin .	32.		
14. <i>Det otroliga</i> , af K. Kullberg.	16.		
15. <i>Femhundra Riksd. Banko</i> ,			
af M. Cramér	16.		
16. <i>En half million</i> , af dens . .	16.		
17. <i>Symamsellerna</i> , af dens . .	24.		
18. <i>Barnhusbarnen</i> , af J. Jolin.	44.		
19. <i>Bröstkaramellerna</i> , af dens.	16.		
20. <i>Flickorna på Söder</i>	16.		
21. <i>En Revolution i Månan</i> . .	16.		
22. <i>Profbladet el. Frihetens lön</i> .	12.		
23. <i>Polkander i Stockholm</i> . .	16.		
24. <i>Carl XII vid Pullava eller</i>			
<i>sista Resursen</i>	16.		
25. <i>Tidens Strid</i>	16.		
26. <i>Polkander och hans fru</i> . .	16.		
27. <i>Döden Fadder</i> , af A. Blanche.	16.		
28. <i>Komedianterna</i> , af dens . .	16.		
29. <i>Den politiske kocken</i> , af dens.	16.		
30. <i>Flickorna på Norr</i>	16.		
31. <i>Efter femtio år</i> , af Z. To-			
pelius	1 r.dr. —		
32. <i>Gustaf Adolf och Seaton</i> . .	24.		
33. <i>En Nyårsmorgon i Stor-</i>			
<i>kyrkotornet</i>	12.		
34. <i>Lilla Apan</i> . Vådevill	12.		
35. <i>En Knalleffekt</i>	12.		
36. "Örebro fäfånga", af Jolin.	16.		
37. <i>Hin Ondes gåfva</i> , af F.			
Hedberg	16.		
38. <i>Min vän Löjtnanten</i> , af dens.	16.		

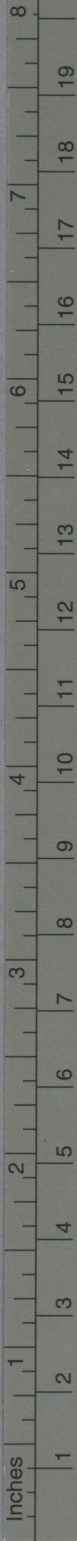
Opera-Repertoire.

1. <i>Martha</i>	24.
2. <i>Dr Tartaglia</i>	24.
3. <i>Eden</i>	24.
4. <i>Storfurstinnan</i>	24.
5. <i>Profeten</i>	24.
6. <i>Lucrezia Borgia</i>	24.
7. <i>Nürnbergerdockan</i>	16.
8. <i>Den Döfve</i>	16.

Särskildt utgifne äro:

<i>Dackefejden</i> . Skådespel af Hyl-	
tén-Cavallius	1 r.dr. —
<i>Kungslena-färden</i> . Tragedi af	
Pehr Sparre	1 r.dr. —
<i>Frieri och Förställning</i> . Lust-	
spel från Franskan	16
<i>En Bengalisk Tiger</i> . Lustspel	
från franskan	16
<i>Den resande Studenten eller</i>	
<i>Åskvädret</i>	16
<i>Maskeradn i Vindskammaren</i> .	
<i>Amuletten eller ett Paradis på</i>	
<i>Vinden</i>	12
<i>Regentens Dotter</i> , af A. Dumas.	
<i>En blåstrumpa för 200 år se-</i>	
<i>dan</i> , af G. H. Mellin	16
<i>Bekännelserna</i> , af Bauernfeld .	
<i>Rudolf eller Pariser-Mysteri-</i>	
<i>erna</i> , af Eugene Sue	16
<i>Inqvarteringen</i> . Lustspel i 1 akt.	
<i>Lilla Bertha eller öm och sed-</i>	
<i>lig modersvård</i>	16
<i>Malins Korgar</i> , af A. Säfström.	
<i>Rosen på Kungsholmen</i>	12

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

